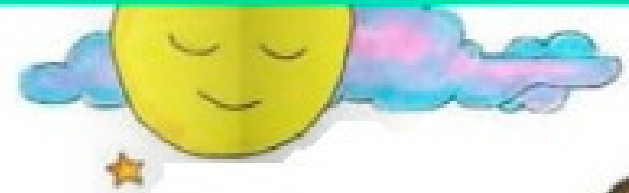

היה זה יום יפה, מתאים כדי לצאת בדרך
ולהחזיר את הכוכב התינוק לביתו בשמיים.
הדשא הירוק נצץ.

הפייה ואיש הירח

כתבו א.סילה, א.פטריס
ציירה ל.סולדר

כל היצורים ברכו את הפייה ושרו את
שיריהם, כשהלכה בדרכה ביער.

"יום יפה, ידידי" קראה הפייה. כל
הפרחים נפתחו במלואם ודבורים זמזמו
במרץ. כוכב התינוק התמלא פליאה
כשראה את הפעלתנות סביב.

ורק חשבה על כך כשרוח עדינה הביאה לה
ריח מתוק. היא הלכה אחרי הריח והגיע
לרחבת יער מלאה גרגירי פרי אדומים
וכחולים.

לקראת ההרפתקאות זקוקים לבטן מלאה, ויופי
היום גרם לפייה להרגיש רעבה והתחשק לה
לטעום ממתק גרגירי יער.

בעדינות התיישרה הפייה על הדשא
והתחילה להתחלק עם הכוכב התינוק
בפרי שאספה סביב.

החשיך סביב ולא נשמעו יותר קולות היער.
התינוק נרדם בסל הרך שלו.

הזמן עבר מהר.
השמש התחילה לשקוע.

היא שמה את ראשה בין ברכיה
 וחיבקה את עצמה בזרועותיה. היא
 הציצה בקצה העין.

"חושך כזה" חשבה הפייה "אני
 מתחילה לפחד."

אור בהיר של הירח הופיע מעליה.
לא היה כבר כה חשוך. היא ראתה
פתאום פנים נחמדים המחייכים
אליה.

"אז באמת ישנו איש של ירח?" הפייה
הקטנה קפצה על רגליה. היא הרגישה מיד
טוב יותר.

"אל פחד, פייה קטנה" נשמע קול מהפנים
של הירח.
היא הביטה עליו ושאלה "מי אתה?"
"אני איש הירח, כמובן" ענה.

"אכן" נע איש הירח בראשו
העגול וניצוצות נראו על הארץ,
שם איפה שעמדה הפייה עם
הכוכב התינוק על ידיה.
"אבל אמרי לי, מדוע את
מרגישה בודדת ומפוחדת?"

"כי אני מנסה למצוא דרך כיצד להחזיר את
הכוכב התינוק למקומו בשמיים" והיא פתחה
את הסל כדי להראות לו את הכוכב האבוד.
"אהה, הבנתי. את פיית הכוכבים" הוא אמר
וקרץ עין על הכוכב הקטן. והכוכב הקטן
התחיל מיד לנצנץ משמחה.

"האור שלי יוביל אותך
לחוף. שם תמצאי ידיד
עם סירת עץ קטנה.
הסירה תיקח אותך אל
ההרים, ושם תשמעי
מרחוק קול שידריך אותך
הלאה" אמר לה איש
הירח.

"אל פחד, פיית כוכבים קטנה. תזכרי,
אני איש הירח ואני שומר עליך."
הכוכב התינוק נצנץ אפילו חזק יותר
עכשיו, והפייה פחדה פחות.

"אבל אם תעזוב אותי, אתחיל לפחד
שוב" דאגה הפייה "הלילה חשוך כל
כך ושקט. כל העולם הלך לישון ורק
אני ערה."

היא יצאה בסירה עם התינוק הקטן ואור
של איש הירח זרח על שניהם. הכוכב
הקטן היה מאושר ונצנץ בשמחה.

